

Po czwarte, strona skarżąca podnosi, że określając prawdopodobieństwo kontynuacji szkody, Rada naruszyła art. 3 ust. 1, ust. 2, ust. 5 i art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych. Zdaniem strony skarżącej Rada błędnie określiła prawdopodobieństwo kontynuacji szkody w braku środków na podstawie stwierdzenia kontynuacji szkody podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym („ODP”) w zakresie przemysłu UE, na podstawie danych makroekonomicznych obejmujących informacje producentów nienależących do przemysłu UE i na podstawie niezweryfikowanych danych. Ponadto, wskaźniki mikroekonomiczne zostały ocenione na podstawie danych niereprezentatywnej próby producentów UE.

Po piąte strona skarżąca podnosi, że obejmując poufnym traktowaniem tożsamości składających skargę producentów unijnych, Rada naruszyła art. 19 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i prawo do obrony, ponieważ udzieliła poufne traktowanie w braku uzasadnionej przyczyny i w braku dokładnego zbadania wniosków o poufne traktowanie.

Po szóste, strona skarżąca podnosi, że określając system numerów kontrolnych produktów („PCN”) dla celów klasyfikacji danych produktów, Rada naruszyła art. 2 ust. 10 i art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego i zasadę należytej staranności i dobrej administracji. Strona skarżąca uważa, że zastosowany system PCN i zmiana klasyfikacji dla niektórych rodzajów obuwia w trakcie dochodzenia uniemożliwiło dokonanie prawidłowego porównania pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową. Ponadto, zdaniem strony skarżącej uniemożliwiło to również obiektywną ocenę zarówno wielkości przywozu po cenach dumpingowych, jak i skutków przywozu po cenach dumpingowych na ceny produktów podobnych na rynku krajowym i związanego z tym wpływu tego przywozu na krajowych producentów tego rodzaju produktów. Strona skarżąca podnosi również, że Rada nie dokonała starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności i należyście uzasadnionych argumentów, z których wynikała konieczność zmiany systemu PCN, jak proponowała strona skarżąca.

Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że dokonując wyboru kraju analogicznego Rada naruszyła zasadę należytej staranności i dobrej administracji, dopuściła się oczywistych błędów w ocenie okoliczności faktycznych i naruszyła art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Strona skarżąca uważa, że Rada popełniła szereg nieprawidłowości proceduralnych przy wyborze

Brazylii jako kraju analogicznego, ponieważ wybór ten nie został w tym przypadku dokonany w sposób odpowiedni i racjonalny.

(¹) Dz.U. 2009 L 352, s. 1

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2010 r. — M przeciwko EMEA

(Sprawa T-136/10)

(2010/C 148/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: M (przedstawiciele: C. Thomann, barrister, i I. Khawaja, solicitor)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (EMA)

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie odszkodowania zgodnie z art. 340 TFUE z tytułu poniesionych strat w wyniku naruszeń w wysokości określonej przez Sąd lub takich kwot, które Sąd uzna za stosowne;
- zasądzenie odsetek od uznanych za należne kwot według stopy odpowiadającej stopie stosowanej zgodnie z sekcją 35A Supreme Court Act 1981 lub takiej kwoty, którą Sąd uzna za stosowną;
- zasądzenie kosztów;
- zarządzenie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący zwraca się do Sądu o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania zgodnie z art. 340 TFUE za straty poniesione w wyniku wypadku przy pracy. Twierdzi, że doznał urazów z powodu naruszenia przez stronę pozwaną obowiązków ciężących na niej wobec skarżącego jako pracownika.

Skarżący powołuje się m.in. na art. 6 ust. 3 dyrektywy 89/391/EWG⁽¹⁾, pkt 15 załącznika I do dyrektywy Rady (WE) 89/654/EWG⁽²⁾ i art. 3 dyrektywy (WE) 89/655/EWG⁽³⁾, które dotyczą minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w miejscu pracy.

Niespełnienie przez stronę pozwaną obowiązków dotyczących ochrony zdrowia i bezpieczeństwa w odniesieniu do oceny i ograniczenia ryzyka, odpowiedniości zapewnianego sprzętu i zapewnienia czystych powierzchni w miejscu pracy naruszyło obowiązki strony pozwanej wynikające z prawa dotyczącego ochrony zdrowia i bezpieczeństwa Wielkiej Brytanii oraz powszechnego obowiązku staranności. Skarżący twierdzi, że doznał szkody na osobie, strat finansowych i krzywdy w wyniku powyższych naruszeń i że z tego powodu jest uprawniony do uzyskania odszkodowania i zadośćuczynienia.

(¹) Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 89/654/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. dotycząca minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w miejscu pracy (pierwsza szczegółowa dyrektywa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 393, s. 1).

(³) Dyrektywa Rady 89/655/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. dotycząca minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego przez pracowników podczas pracy (druga szczegółowa dyrektywa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 393, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2010 r. — CBI przeciwko Komisji

(Sprawa T-137/10)

(2010/C 148/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Coordination Bruxelloise d'Institutions sociales et de santé (CBI) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat, i D. Slater, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez pozwaną w dniu 28 października 2009 r., w której uznała ona na podstawie art. 86 ust. 2 WE za zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa bezprawnie przyznaną przez Belgię pewnym szpitalom publicznym w regionie Bruxelles-Capitale i oddała złożoną do niej przez skarżącą skargę;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 8120 wersja ostateczna COR z dnia 28 października 2010 r., w której instytucja ta uznała za zgodną ze wspólnym rynkiem całość finansowania przyznanego przez władze belgijskie na rzecz publicznych szpitali sieci IRIS w regionie Bruxelles-Capitale z tytułu rekompensaty za wykonywanie zadania świadczenia w ogólnym interesie gospodarczym usług szpitalnych oraz usług pozbawionych takiego charakteru [pomoc państwa NN (ex-CP 244/2005)].

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że Komisja wydając decyzję popełniła oczywiste błędy w ocenie lub co najmniej naruszyła ciężący na niej obowiązek należytego uzasadnienia.

Skarżąca podnosi w szczególności, że twierdzenie Komisji, zgodnie z którym nie zachodzi potrzeba badania efektywności beneficjenta pomocy, na przykład w drodze porównania go w trakcie przeprowadzania analizy pomocy państwa pod kątem art. 86 ust. 2 WE do przeciętnego, prawidłowo zarządzanego i odpowiednio wyposażonego przedsiębiorstwa, umożliwia państwom członkowskim pokrycie wszelkich kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwo, któremu powierzono zadanie świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, w tym także tych, które na tyle przekraczają normy i są na tyle nieproporcjonalne, że powinny one zostać w związku z tym odrzucone.

Skarżąca twierdzi, że, aby uniknąć jakiegokolwiek zakłócenia konkurencji na rynku, rekompensata za wykonywanie zadania z zakresu usług publicznych musi ograniczać się do tego, co jest ściśle konieczne w porównaniu z kosztami, które poniósłby efektywny podmiot gospodarczy, a co nie miało zaś miejsca w niniejszym przypadku.